

LBRIS

We know
books

Rejtő Jenő
A Néma Revolverek
Városa

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-10-6

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611695

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

A néma revolverek városa / Rejtő Jenő. -
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2022
ISBN 978-606-9633-10-6

821.511.141

ELSŐ FEJEZET

1

- Ez a másfél év is jól kezdődik - mormogta a 13. Pác Tivald, amíg a detektív csuklójára tette a karperecet, és felkérte egyben, hogy ha csak lehetséges, fogja be a száját.

- Kérem... - dűnnyögte sértődötten, mert nem szerette, ha mindenből ilyen nagy ügyet csinálnak.

Az egyik detektív közölte vele, hogy ha van pénze, akkor autón is mehetnek a rendőrségre.

- Még mit nem! Színházba ne vigyem magukat?!

A másik detektív felhívta a figyelmet arra a körülményre, hogy fájdalmas következményekkel jár, ha valakit szájon vágunk, és minek gyűjteni a pofonokat, amikor öreg napjaira e takarékoságának tőkége aligha jelentheti életének nyugalmas alkonyát. Azután 13. Pác Tivaldot jobbról-balról, karjainál fogva elvezették éppen Honduras fővárosának, Tegucigalpanak legnépesebb utcáján végig.

Bizonyára csodálja az olvasó, hogy egy bűnözőt azon előzetes számozással említek, mely inkább a királyok neveinek előjárója, nehogy valamelyik uralkodót a hasonnevű elődjével összecseréljék. Nem is jó rágondolni, hogy számozás nélkül mi lenne például Franciaországban a néhai Lajosokkal?! Azért még ne higgyük, hogy 13. Pác Tivald az alvilág királya volt.

Az alvilág nem foglalkozik királyválasztással, mivel az alkotmány, továbbá az ezzel kapcsolatos törvényhozás, a jogrend és a közbiztonság szemükben valóságos anarchiát jelelt.

13. Pác Tivald, mint a neve is mutatja, könnyen és gyakran került Pácba. Így azután a Pác gúnynév mellé elnevezték őt a Tizenhármassnak, ami tudvalevőleg szerencsétlen szám. Bizonyára azért, mert kevés.

Hogy Tivaldnak miért keresztelték, azt maga sem tudta.

Miért keresztelte egy szép hangú devonshire-i lakatos éppen Tivaldnak a fiát, ez egyike a rejtélyeknek, melyek az eljövendő korok lélekbúváira várnak. Miben nyilvánult egyébként a 13. Tivald nevű Pác balszerencséje?

Íme: Képzeljünk el egy 13. Pác Tivaldot, aki a világ legjelesebb kasszafűrója, bűnügyi szakkörökben őszinte elismeréssel ejtik ki a nevét. Minden közeli őrszem úgy keresi, ha említik, mintha sietve gratulálni akarna a Pác-féle lótosz alakú hidegvágás utolérhetetlen különlegességéhez. Ügyes volt, körültekintő, óvatos, gyors, intelligens, és mégis...

Mondjuk, betör a Trildey és Tsa. cégnél. Gyönyörűen. Elsőrangú munka. Mesés eltávozás. Hatvanezer dollár zsákmány. Rövidesen két óra járásnyira a tett színhelyétől vidáman fűtőrézszik.

Erre előtti egy autó! A körülállók ámuldoznak, mert amíg mentőkocsiba emelik, csak úgy szálldosnak a dollárok, mintha jókora négyszögletes leveleket hullajtana az ősz valamelyik út menti, hervadozó penzfaról.

De nem. A sérült zsebéből hullik a pénz.

Persze, mire magához tér, ott áll egy nyájas főfelügyelő az ágya mellett, és mosolyogva csóválja a fejét.

Ez a Pác! A 13. Tivald! Ez mindig kifogja a balszerencsét!

Közismert, szinte népszerű volt eme balszerencséje miatt.

Amikor 13. Pác különösen derült, tavaszi napokon feltette szalmakalapját, szembejövő ismerősei visszafordultak és hazasiettek gumikabátjukért, mert ha Pácon szalmakalap van, akkor rövidesen túlnyomóan nedves idő várható.

13. Pác Tivald legfeljebb annyiban különbözött a többi balszerencés embertársától, hogy vidám volt. Kóborolt a világban, és röhögött a saját balszerencséjén. Az volt a jelszava, hogy „fűtülök rám”. Azt is mondta néha, kaján kárörömmel, hogy: „úgy kell nekem, minék jöttem a világra!” Lassanként felhagyott a kasszafúrással, csak ritkán és különlegesen alkalmasnak látszó esetekben kezdett munkába. De hogy lehet számára különlegesen alkalmas eset?

A balszerencse a legjobb lehetőséget is börtönnel fejezteti be. Viszont a szerencse a legsötétebb pillanatokban is váratlanul segítségére siet a kasszafúrónak. Az utóbbi eset 13. Pác Tivald előtt ismeretlen volt. Így lett a legkiválóbb kasszafúró lassanként hobóvá. Egy-egy jó tréfát, egy-egy jól sikerült ökölcspást többre tartott mindennél.

Hogy időnként valamelyik nagyvárosban a hobó kasszafúró lett, majd a büntetés letöltése után ismét hobóvá vált, ez érdekesen tarkította életét.

Negyvenen túl, deresedő fejjel, vidáman járta a világot, a börtönöket, és tudta, hogy mindenben balszerencséje van. Ezért ismerték úgy az alvilágban, mint 13. Pác Tivaldot.

A Pencroft vezetéknév már előtte is homályos volt.

Hondurasban néhány kisebb-nagyobb munka terhelte a lelkiismeretét, ezért most a várható büntetésről és bűneiről hevenyészett nyersmérleget csinált, miközben a két detektív karjainál fogva vezette. Legfeljebb két esetet bizonyítanak rá. És mondjuk Guadalcarnál azt a harmadikat.

A Marlow-esetet megússza: Nem is gondolják, hogy 13. Pác munkája.

Ez nem az ő stílusa volt. Ugyanis az átkozott emlékü, legendás zsákmány Marlow-éknál besurranással kezdődött, és ez nem vall rá.

Később csodás hidegvágás útján sikerült kiemelnie a páncélszekrényből a hondurasi társaságokban annyira csodált Marlow-féle családi briliánsokat, de a besurranás szépséghibáján ez mit sem változtat. És utóbb sem ütötte el jármű. Az alvilág úgy vélte, hogy Pác Tivaldot ilyen zsákmány alapján trónfosztottnak tekintheti.

Kézenfekvő feltevés.

A balszerencse olyan, mint a szerelmes nő: semmi köze az ésszerűséghez. Olykor látszólag minden ésszerűség ellenére csatlakozik valakihez, de éppúgy elhagyja minden konstatálható ok nélkül egyik pillanatról a másikra.

2

Ám ez esetben az alvilág közvéleménye tévedett. Soha nagyobb balszerencsét ne kívánjunk embertársainknak, mint 13. Pác Tivaldét az említett zsákmánnyal kapcsolatban.

Kiderült, hogy a Marlow-ékszerek hamisak!

Ez csak akkor lett nyilvánvaló, amikor a tettes barátja és üzletfele, Művészi Mánuel megnézte a gyémántokat.

Művészi Mánuel műfordító volt és esszéista. Ezenfelül történelmi színműveket írt, továbbá szépen virágzó orgazdaságot vezetett a külvárosban. Művészi Mánuel háza tája sok tekintetben emlékeztetett az úgynevezett farmokra. Ott is a föld megművelése adta a legtöbb munkát.

Itt eltulajdonított zsebórák, nemesfém-ből készült evőeszközök, Napóleon-aranyak és ezüst gyertyatartók kerültek vetéskor a földbe. E farmon a gazda egymaga végezte a mezei munkát, és jaj lett volna annak, aki ásatást rendez éjszaka a kertben. Itt már megtörtént a közmondás, hogy valaki vermet ásott, és maga esett bele... És ott is maradt végleg.

Művészi Mánuel egy hatalmas páncélszekrény közelében naphosszat bíralt mindenfelét. Zsebórákat, színműveket, gyémántot, perzsaszőnyeget, svéd balladákat, japán porcelánokat, francia vígjátékokat, svájci órákat és orosz írókat.

Hihetetlenül lelkes, idealistához illő műbecsléssel értékelte nagy írók alkotásait, viszont emelkedett szellemhez méltó megvetéssel nyilatkozott egészen nagy értékű drágakövekről is. Lenézte a földi javakat!

Dramai gúnnyal közölte egy remek platina karóráról, hogy Byron bármelyik sora többet ér, és különben is rossz az ütőszerkezete. (Nem Byroné!) Az egész vacakért - kizárólag Dosztojevszkij kedvéért, aki emelkedett hangulatba hozta - hajlandó százötven dollárt adni.

Persze, más kérdés, hogy mi lett volna, ha a művészet feletti elragadtatását is készpénzben kellett volna kinyilvánítania? Na jó, kérem! Akkor hagyjuk ki a játékból Művészi Mánuel, mert nem tudjuk, milyen sors várna Beethovenre és Goethére, ha az emberek kizárólag készpénzben fejezhetnék ki a művészek iránti elismerésüket.

Nincs kizárva, hogy Beethoven nevét ma senki sem ismerné, és Goethe mint halhatatlan államminiszter pihenne, teljesen elfeledve.

Az vesse hát az első követ Művészi Mánuelre, aki az első önként odadobott aranypénzt vetné a műzsáknak, ha elismerését másképp nem lehetne kifejezni.

Művészi Mánuelhez vitte a kasszaőr a legendás Marlow-ékszereket.

A vén becsülő nyersen kacagott, mint egy sátán, vagy még inkább, mint egy vidéki szintársulat intrikusa, amikor a Marlow-ékszereket megpillantotta.

Közölte 13. Pác Tivalddal, hogy a fejkék, a nyakék és valamennyi ék között itt az asztalon egyetlen valódi ék van szerinte: a tettes mellesleg ott heverő feszítővasa. A többi ék értéktelen, hamis ékszer. Olyan hamis, hogy hamisabb már nem is lehetne. Mit lehet tenni?

Gondolt egyet a kasszaőr és elküldte a csillogó lomot elvált feleségének, aki New Yorkban azóta régen férjhez ment és vidéken él, gyermeke lett, és újabban özvegy volt. A 13. Pác Tivalddal változatlanul levelezett.

Majd a gyerek eljátszadozik a hamis ékszerekkel. Madge később ír, hogy az ékszereket emlékül megőrzi egy régi ruháskosárban a padláson, de a kislánynak nem adja a kezébe, mert a gyerek megkarcolja magát a foglalat élén. Igazi játékszer nem lehet éles.

Tehát még játékszernek is hamis.

Ilyen előzmények után tűrni kellett Pác Tivaldnak, hogy a lapok elefánttá fújják a hihetetlen ékszerrablást, és hogy ezek a jellemükből teljesen kivetkőzött Marlow-k világgá hengegik vagyoniukat, úgy állítva be a hírvány üvegholmit, hogy a leírás hallatára a legendás értékű kék gyémántok eizöldültek a sárga irigységtől.

Ezeken gondolkozott, míg a detektívek között haladt.

De merre vezetik a detektívek? Erre nincs semmiféle főkapitányság! Megállt.

- Na gyerünk!

- Ne lökdössön!... Miért lökdös? Hová visznek?!

- A kerületbe!

Most egy szürke ház elé érnek.

Ez meg micsoda? Minek állnak meg itt?

Pác a kerületi kapitányságot is ismerte. Ez nem az.

- Én ide nem megyek! Ez nem rendőrségi épület, és...

Nem fejezhetette be, mert egy lökéssel a kapu alá továbbították. Ó! Hisz ezek nem rendőrök! Szélhámosság! Csak a kezét mozdíthatná! De bilincsben volt. Egy újabb lökés után valami pincébe gurult. Lefelé zuhant néhány lépcső magasságából, és betört az orra. Most mi van? Feltápáskodott... Körülötte vaksötétség, néhány láda és hordó. A kalapja közben lerepült, és most nem találja.

Csodálkozva látta, hogy valahol fent egy homályos ablak van, és járókelők léptei kopognak.

Hóhó!... Hiszen ez az utca! Elindult.

- Maradjon ott, ahol van! - szólt egy hang a sötétben.

- Ha életjelt akar adni, szívesen elszaladok a legközelebbi rendőrszótért.

Inkább maradt.

3

- Ki beszél?

- Semmi köze hozzá.

- Miért fogtak el?

- Hogy idehozzák.

- Miért bilincseltek meg?

- Hogy ne tudja a kezét mozgatni. De ez csak lélektani hatás. Ha egy kicsit széthúzza a karperecet, nyomban lehull. Nincs bezárva.

Jé! Hiszen amint mozdítja a kezét, a karperec leesik, mint valami csokorra kötött pántlika. Micsoda szuggesztív hatalma van a törvénynek! Az ember egy presztízzsel zárt béklyóban is tehetetlen.

A másik azután nem szólt semmit. De 13. Pác egy alkalommal odament hozzá, és fenyegetően hadonászott előtte, mire egy pofon hullott rá a sötétből, s Pác könnyed szaltóval távoli ládák és hordók közé hullott.

Miféle szélhámoságot terveznek vele?

Az ugyebár nevetséges volna, ha ő segítségért és rendőrért kiáltozna. Vannak az életben furcsa helyzetek. Vele jogtalanság történt, személyes szabadságában korlátozták, továbbá könnyű testi sértésben részesítették, amire egyébként még visszatér, ha a pasással szembe kerül. De például miért lehet őt, 13. Pác Tivaldot bántalmazni és elzárni, olyan módon, hogy a legelső rendőr meghallhatná a pinceablakon át az ordítást, és ő nem ordíthat. Az ő helyzetében, most minden ember ordíthatna. Kéne valami törvény, gondolta, ahogy ott kuporgott, amely szerint bűnözők ne bűnhódhessenek másért, csak a bűnükért. Hogy a rendőr, aki őt innen kiszabadítja, ne vihesse azonnal a rendőrségre.

Mivel ilyen törvény, tudtával, nem volt, elhatározta, hogy aludni fog, és szépen kitapogat magának egy fekvőhelynyi terepet a ládák között.

A következő pillanatban a közvetlen szomszédságában egy merev, jéghideg testet érintett meg. Mi ez? Halott... Egy mezítelen halott hever a földön.

- Uram! - szólt az ismeretlen felé - itt egy hulla van.

- Tudok róla. Én tettem oda.

- Ki ez? És miért halt meg?

- Legyen szíves és foglalkozzék a saját halottaival. Azt hagyja ott békében nyugodni.

Ezzel a higgadt és aljas idegen cigarettára gyújtott.

13. Pác búsan ült egy alacsony ládán, a halott szomszédságában. Ez kínos. Kisebb szabadságvesztései között itt valami nagyobb ügybe keveredhet. Közben arra gondolt, hogy régi tervét kellett volna megvalósítania, legjobb barátja, Művészi Mánuel hatalmas pénzszekevényének megfúrását.

Megjegyzem, ez a Pác Tivald kitűnő cimora volt. Jól tudta, mi a betyárbecsület. Művészi Mánuel kifosztását azonban, barátságuk ellenére, helyesnek vélte. És vonzotta az a hatalmas páncélszekevény, és vonzotta, hogy megbüntesse Művészi Mánuel, aki kedvenc íróira való hivatkozással hihetetlenül olcsó áron vásárolta meg a bűnözők súlyos kockázattal szerzett zsákmányát.

Minden balszerencséje ellenére éppen ezzel a szándékkal indult el.

Volt cinkosa, aki különböző értéktárgyakkal felkereste volna Művészi Mánuel, hogy azután elkábítsa klóretillel. Az alvó Művészi Mánuel megfelelő csomaggá göngyölték volna, majd ő felvette volna a párharcot a világhírű pénzszekevrénnyel. Minden egyezett, amikor megjelent ez a két detektív.

- Mondja, uram - szólt a távoli hanyag idegenhez -, nem adna nekem egy cigarettát?

- Hol van?

- Az ön tulajdonát képező tetem mellett ülök, egy ládán.

- Jöjjön óvatosan ide.

Odaténfergett a sötétben a hang irányába, átvett egy cigarettát. Nagy kedve lett volna lekenni egy frászt. Ezt azonban - szinte ellenálíhatatlan vágyát leküzdve - mégsem tette.

Az öngyújtó lobbanásánál egy arcot pillantott meg. A tetemtulajdonost. Akinek egy saját halottja van itt a pincében, és erről úgy beszél, mint pásztor a nyájáról.

Az öngyújtó fényénél kissé ijedten konstataálta, hogy az indolens idegen arca ismerős előtte. Láta már valahol! Vagy nem is... Az ördögbe! Ez az ember órá hasonlít!

- Hallja! Maga hasonlít rám!

- Hülye vagyok?

- Erőszakkal pofozkodni akar itt? Figyelmeztetem, hogy ebben a szakmában egészen elsőrangú vagyok.

- Az iménti pofon alapján magára bízom a vélekedést.

- Kénytelen vagyok óvatosnak lenni - felelte Pác (13. Tivald) -, remélem, más alkalommal akadálytalanul felpofozhatom. Most inkább azt szeretném tudni, hogy miféle aljasság ez az egész?

- Készséggel felvilágosítom. A pince egy titkos hullaraktár. Részemről felügyelek a tetemekre, mert minden elsején rovincsolás van. Akar maga is közéjük tartozni? Ez mindössze még egy kérdésébe kerül.

13. Pác Tivald nem is felelt az alantas ugratásra. Visszament a pince mélyébe, leült és egy nótát dúdolt magában. Közben aggasztó helyzete ellenére elaludt, mivel megszokta balsorsát, mint ahogy a bűvár bizonyos idő múltán nem érzi a víz nyomását. Hajnalban felébredt. Már dereng, és valaki éppen piszmogva megy az ajtó felé.

No, most világos van! Ez most meglepne, persze, gondolta Pác, és átugorva néhány ládát, rárivallt.

- Hé! Mutassa magát, ha már pofon ütött! - kiáltja és ott terem egy ugrással, de borzasztó csodálkozására egy rémült öregasszony állt ott. Az idős nő égre-földre esküszik, hogy hozzá sem nyúlt Páchoz, csak elküldött rendőrrét, mert látta, hogy itt alszik. És már jön a rendőr!

13. Pác ekkor egy elkeseredett ugrással mégis kiinn termett a kapun és rohant, rohant, ahogy csak a lába bírta, míg végül is egy üres telken, egy őrbodé fekhelyére lihegve leroskadt. A rendőrségi riadóautók egymás után robotgtak el, éktelenül túlköelve, mellette.